

[Victor Larsen.]

det fuldkommen nødvendigt at sælge sukker til de lande, som har de ting, vi har så hårdt brug for, idet det er nødvendigt at sælge noget til disse lande, som de har brug for; og de har brug for sukker. Derfor er der ikke tale om, at der er solgt for meget sukker. Man er nødt til at opretholde en rationering herhjemme for at kunne bytte sig varer til, som vi har så meget brug for. Den jævne danske husmoder, som er en dygtig husmoder, er heldigvis også så forstandig — det har hun vist gang på gang —, at når hun hører begrundelsen for, at hun ikke får det sukker, hun så gerne vil have til syltning, og i det hele taget mangler sukker i sit daglige forbrug, og når det bliver sagt således, at det forstås, er der i virkeligheden ikke mere uro om dette spørgsmål.

De beregninger, det ærede medlem hr. Tholstrup kom med, er luftkasteller, og det ærede medlem er i det hele taget en eller to postgange for tidligt på vej. Hvorvidt udviklingen i løbet af et år eller måske flere år — jeg ved det ikke, og det ærede medlem ved det slet ikke — kan føre med sig, at sukkeret kan gives fri, ved vi ikke. Men givet er det, at som de handelspolitiske forhold stiller sig i dag, er det til gavn for hele det danske samfund, at sukkerrationeringen bibeholdes. At de lempelser gives, som det overhovedet er muligt at give, er en selvfølge, og smidighed her vil altid være klog og rigtig, men rationeringen som helhed må opretholdes.

Jeg mener ikke, at diskussionen om sukkersaft, som det ærede medlem hr. Tholstrup kom ind på i sit vidtspændende foredrag, i og for sig har noget med dette spørgsmål at gøre; det er i hvert tilfælde ikke ret meget. Sukkersaftproduktionen er som bekendt en ventil, hvad vel også det ærede medlem er klar over, men også her er han en postgang for tidligt på færde, for det spørgsmål får vi lejlighed til at drøfte, når selve sukkerordningen kommer til behandling.

Svend Jørgensen: Når de ærede medlemmer har fremsat dette forslag til lov om ophævelse af sukkerrationeringen, er det vel bl. a. begrundet i, at man kan være tilfreds med sidste års sukkerhøst, selvom man egentlig havde ventet, at den skulle blive noget større, end den blev. Der er dyrket ca. 48 000 ha eller 9,65 pct. mere med sukkerroer i 1948 end i 1947, men til gengæld har roernes sukkerindhold jo været ringere, end det har været i de senere år.

Den højtærede handelsminister oplyste nu, at vor sukkerhøst i 1948 er ca. 238 000 t;

såvidt jeg ved, er det 35 000—40 000 t mere end i 1947. Alle forhold lige skulle dette betyde, at det kvantum, der er til rådighed til yderligere hjemmeforbrug eller til yderligere eksport, skulle være 35 000—40 000 t. Nu oplyser den højtærede minister, og jeg tror, det er rigtigt, at man må beregne en vis margin til hjemmeforbruget, bl. a. på grund af befolknings-tallets stigning, således at det omtalte kvantum rettere skal være 15 000—20 000 t. Så er spørgsmålet, hvad der er klogest, enten at tillade et større hjemmeforbrug eller at forøge vor eksport. Og selvom jeg erkender, at retsforbundets forslag egentlig er ganske upåkrævet og fremkaldt af helt andre hensyn end dem, man giver udtryk for, kunne det måske være rimeligt at gå lidt nærmere ind på hele dette spørgsmål; det kunne i hvert fald have en vis interesse for mange mennesker her i landet.

Trods en relativt god sukkerhøst hele verden over er forholdet dog stadig det, at vi endnu i år kan eksportere hele vort sukkeroverskud og derved skaffe os hårdt tiltrængt fremmed valuta og varer som træ, papir, salpeter, jern o. lign., som vi ikke kan undvære. Det er rigtigt, at der kan købes sukker andre steder og måske også billigere end i Danmark, men man må ikke glemme, at betalingen skal ske i dollars, og vore aftagerlande har lige så ringe tid på dollars som vi. Der kan også købes sukker for betaling i sterling, men de tilbudte kvanta er jo, som den højtærede handelsminister oplyste forleden dag i spørgetimen, uden synderlig betydning. Det ville derfor efter vor mening være en meget betænkelig sag helt at ophæve den gældende rationering, i hvert fald i år, hvor afsætningsforholdene endnu er upåklagelige. Jeg tror, det er klogt at benytte lejligheden, mens den er der; der er jo ingen, der ved, hvorledes forholdene kan blive til næste år og længere frem i tiden.

Den højtærede minister oplyste også, at rationen til husholdningsbrug pro persona her i landet er 20 kg, og jeg ved fra anden side, at tildelingen til industrien i det sidste år har været større end i 1947. Selvfølgelig kunne vi også ønske disse tildelinger noget større; navnlig med henblik på syltning og konservering af bær og frugt, men ærligt talt er det jo en ikke helt ringe tildeling pro persona, vi får, og jeg har i hvert fald indtryk af, at man i det daglige har tilpasset sig ganske godt efter denne tildeling. Det har vi i hvert fald i vor husholdning. Vi kan almindeligvis få sukkeret så nogenlunde til at slå til, bortset fra syltetiden,